

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
Ρουλταμπιλ ξανακατέβηκε από το ξενοδοχείο και, καθώς διηγήθηκε ότι του είχαν πη πως στη Ρωσία δεν μετανοούν κανείς ένα δείχνεται γενναυδός, έδωσε πέντε ρούβλια στο διαμενέα του, ζητώντας του συγχρόνως διάφορες πληροφορίες για τη ζωή της δεσποινίδος 'Αννούσζα στην Πετρούπολη.

Τότε ξεκίνησε του απάντησε στο αυτί: —Ήθελε από όχτω ημερών στην πρωτεύουσα, μα δεν μνεί ποτέ στο διαμενείο της. Άλλωτε θα ζήτη την εμφάνισή της στο «Κρεστόφορ» και σ'αξ θα βαιώνον πως θα σμενίσση θράμβο. Η 'Αστυνομία όμως την έπιτρεξε από ποτό...

—'Ωραία! 'Ωραία! είπε ο Ρουλταμπιλ.

Και, με τα χέρια στις τσέπες, ξαναγύρισε σφουρίζοντας στην πλατεία Τσαρς. Έκανε το γύρο της εκκλησίας, κυττάζοντας πάντα το σπίτι της 'Αννούσζα, μπηκε κατόπιν μέσα στον περιφραγμό αυτό ναυ, τον έπισκοπήθηκε με προσοχή. Ξαναβγήκε θιασπομένος από θιασπο, πήγε κατόπιν στο πατρικό σπίτι του Βόρι, όπου έμαθε ότι οι ιδιοκτήτες του δεν είχαν επιστρέψει ακόμα, και τέλος πήγε και κλείστηκε στο ξενοδοχείο του, στην κιάληρά του, όπου κάπνισε καμιά δωδεκάμη πιπες στη σειρά.

Στις δέκα το βράδυ, βγήκε έξω και πήγε στο «Κρεστόφορ».

Παρά άμιαστα στάθηκε να πάει έξω από το περιφραγμό αυτό νέγρο, το οποίο ούτε θέατρο είχε, ούτε μουζικζού, ούτε ρεστωράν, ούτε καφέ-κονοτό. Είχε ένα μικρό συγχρόνως και κάτι ξεχωριστό άξια.

Το πλήθος, εκείνο το βράδυ, ήταν περισσότερο πυκνό απ' ότι κάθε βράδυ, γιατί θ' άκουσαν, για πρώτη φορά μετά την ελανάστασι της Μόσχας το τραγούδι της 'Αννούσζα.

Όταν ο Ρουλταμπιλ, ιπτήρε με ά στους χείλους του «Κρεστόφορ», ή 'Αννούσζα άρχισε το νόημαρό της. Περιστασιαμένη από ένα πλήθος Ρώσων χορευτών και χορευτριών που φορούσαν τα έθνικά τους κοστούμια, ή όρνια καλλιτέχνες συγχρόνως άη την προσοχή του πλήθους που είχε σηκωθεί όρθιο για να τη θαυμάση καλύτερα. Ο Ρουλταμπιλ ανέβηκε σε μι ά καρέζα, τη στιγμή που ένας δούλος φοτηρόν άρχισε να έπισημη την 'Αννούσζα. Η καλλιτέχνις χορεύτησε προς το μέρος του και φάνηκε σάν ν' άγνη άδουσι τους άλλους θεατάς. Οι φοιτητά, έπισημώνοντας την, έπεσημύσαν όχι μόνο την καλλιτέχνιδα, μα προάτουν την αδελφή του μηχανικού Βολκοζοζ, ή όποια λίγο έβηρε να σποτιωθεί μαζί με τον αδελφό της από τις σφαίρες του συντάγματου Στεννόφορ. Οι φίλοι του παλαιού πάλι δεν μπορούσαν να ξεγιάσουν ότι ή 'Αννούσζα ήταν εκείνη που έπιασε και έσπρωξε το χέρι του αναρχικού Κοσκάρφο, στον όποιο ή Κεντρική 'Ελευθεριακή 'Επιτροπή είχε αναθέσει να σποτίωση το μεγάλο δούδα Πέτρο 'Αλεξάντροβιτς, τη στιγμή που εκείνος έρωχε με δούδα έναντιον του πριγκίπα. Η βόμβα έτοι έσπασε σε δέκα θιαμάτων άπύστασι και σποτίωση τον αναρχικό που την, είχε ρίξει. 'Ισως, πόν πεθύνη ο Κοσκάρφο, να άκουσε την 'Αννούσζα, ή όποια του φώναξε: «Διςτιχημένη, σου είναι να σποτίωσης τον μεγάλο δούδα. Δεν σου είναι να δολοφονήσης και τα παιδιά του». Πράγματι, ο μέγας δούξ, μέσα στο βλαθό του, είχε άπάνω στα γόνατά του τις δύο πριγκίπισσες κόρες του, ήλιαις έφια και όχτω χρονών. Η αυλή δέλησε ν' άνταμείρη την 'Αννούσζα για την ήρωική αυτή πράξι της. Μα εκείνη έρωχε στα μούτρα τον άπειταλμένο του αυλάρχου, ό όποιος της μύλησε για γρήματα. Συγχρόνως μερικοί από τους θιασποτάς της της σούστησαν να φιλάγεται, γιατί λιδανόν οι ελανάστατά να έπεδύσαν να την έδιδυθού. Μα ό τελευταίοι της ανακύνισσαν άμείως ότι

δεν έρωχε να φοβάται τίποτε εκ μέρους του κ' ότι υπολόγισαν σ' αυτήν για να σποτίωσον το μεγάλο δούδα, μα μέρα που θα ήταν μόνος, πράγμα που έκανε την 'Αννούσζα να γελάση με την καρδιά της.

Από τότε που ή άουδός είχε σόσει τη ζωή των μικρών πριγκίπισσών, ή αστυνομία είχε διαταγή να την αφήνι να κάνει και να λήη ό,τι ήθελε. 'Ετσι κ' αυτή έλεγε τρομερά λόγια έναντιον της κυβερνήσεως. Όσοι όμως χαμογέλουσαν άκούγοντας τα λόγια αυτά, ξαναφινύδονταν μωτηριόδως. Τους έπτελιναν, άπύστατα, στη Σιβηρία. Η 'Αννούσζα είχε, την εποχή που έβουσε ή ελανάστασις, έναν αδελφό, ό όποιος ήταν μηχανικός στη σιδηροδρομική γραμμή Καζάν-Μόσχας. Ο αδελφός της αυτός, ο Βολκοζοζ, στάθηκε ένας από τους κυριότερους ιπποκινητάς της άσφαίρας, που άπετέλεσε το προοίμιο της ελανάστασεως, κ' ή αστυνομία τον είχε στο μάτι. Κατά την ελανάστασι, βοηθώνενος από την αδελφή του, έκανε ένα άπό τα τρομερά έκείνα κατορθώματα που τους άποθανάτισε ως ήρωας από τους μεταγενεσπορούς. Συναλήθησαν όμως κατόπιν κ' οι δύο τους από τους στρατιώτες του Τρεμπισούφ. Ο Βολκοζοζι τονεζόστηκε πρώτος. Η αδελφή του πέθανε κ' αυτή τη σειρά της, όταν, έβιαρα, έρωχε καλλιτέχνας ένας άξιοκινητάς, φθόνοντας μι ά διαταγή του Τσαρού, διά της όποιος της έδιναν ζωή.

Έπειτα από την ιστορία αυτή, ή 'Αννούσζα ξαναάνιστησε. Όλοι πόνταν πως θα είχε πάει σε κάποιον τοκορη στην Ερώσλη, της όποιος ήξερε άξ τις γλώσσες. Και να που έβιαρα ξαναερωκύνισταν στο «Κρεστόφορ». Κανείς όμως δεν άμειβόλε ότι είχε ξεγιάσει τον αδελφό της! Μα ή μωτηζή αστυνομία, ή περίφημη 'Οζράνα, την όποια διέθυνε ό περιφραγμός, έπιση Γκουνόσφορ, την παρακολούθεσε.

Ο Ρουλταμπιλ τα ήξερε χωρίς άλλο ό, αλλά καί γι' αυτό δεν ξαφνιζόταν καθόλου για την μεγάλη περιέργεια και συγγίνια που παρακύνισε ή εμφάνισι της 'Αννούσζα. Έβιαρα, καθώς ήταν άπειθωμένος στην καρέζα του, έννοιωσε να τον τραβούν από πίσω. Γέμισε και είδε το διηγήσο Θανάση Γκουνόβιτς και τον σίμυδου της 'Επιταρής 'Ιβάν Πετρόβιτς — τους φίλους του στρατηγού Τρεμπισούφ — οι όποιοι του έκαναν νόημα να κατεβή κάτω.

—Έλάτε λοιπόν! του είπε. 'Ερωχε θεοσίο!

Ο Ρουλταμπιλ δεν άμειρε να τον παρακύνισον και δεύτερη φορά και σε λίγο βεβήκε εγκατεστημένος σ' ένα θεοσίο της πρώτης σειράς ά, όπου μπορούσε να δέτη τη σηνή και την πλατεία συγχρόνως. Τη στιγμή εκείνη, ή αυλαία έρωχε γιατί ή 'Αννούσζα είχε τελειώσει το πρώτο νόημαρό της. Την ίδια στιγμή, ιπτήρε μέσα στο θεοσίο κ' ό Θανάσης Τρεμπισούφ, ό άμύλοκοτος Λιδονάνος Ξελάπορος, ό όποιος έρωχε απ' τα παρακύνια.

—Είδα την όρνια 'Ονοτό! είπε. Μα ήνε το μεράθ θελομένη έξ αυτίας του θράμβου της 'Αννούσζα.

—Πώς λοιπόν σ' έπιασε στο καμαρίνι της 'Ονοτό; ρώτησε ό διηγήσο.

—Ο Γκουνόσφορ ό ίδιος, φίλε μου! Ο άρχηγός της 'Οζράνας.

—Πώς λοιπόν; Σχετίθησε με τον Γκουνόσφορ;

—Ναι, φίλε μου, απάντησε ό Ξελάπορος. Και σ'αξ θεβαίνω πως δεν ήνε καθόλου κακή γνωμία. Μου προσέφερε μεγάλες ήληρησιές όταν ανακατέθηκα με τα περσέλια του Μπαζού...

—Όστε, είπε ό Θανάσης Γκουνόβιτς, ό Γκουνόσφορ ήθελε να έπιβίση μόνος του το υπεκοίτο της 'Αννούσζας;...

—Ναι... Και έρωχε με ποόν πρόκειτα να γίνι άπόψε; Με την 'Αννούσζα την ίδια... Μάξ έχει προσπαλέσει μάλιστα κ' έμιας...

—Πώς αυτό; ρώτησε ό πάντοτε εύθιμος 'Ιβάν Πετρόβιτς.

—Φαίνεται πως ό Γκουνόσφορ έπέτηε από τον ύπνορο να έμφρανοθή πάλι στο θέατρο ή 'Αννούσζα, αναλαμβάνοντας ό ίδιος κάθε εύθύνη για έλα. Μονάχα άξέσωσε από την 'Αννούσζα ός άνταμειθι του να δεχτεί να συνάκη μαζί του τη βραδειά του ντεμπούτου της...

—Και ή 'Αννούσζα δέχτηκε;

—'Ετσι φαίνεται... Μα, άπως λένε, τα πάνε πολύ καλά μεταξύ τους... Ο Γκουνόσφορ έχει προσφέρει πολλές ήληρησιές στην 'Αννούσζα. Λένε άκόμα πως ήνε έρωτεμίνος μαζί της...

"Έκανε το γύρο της εκκλησίας, κυττάζοντας πάντα το σπίτι της 'Αννούσζας"

Ένώ οι φίλοι του στρατηγού κουβέντιαζαν, ο Ρουλιτακιλ φαινόταν αποροφημένος να κητάει στο βάθος ενός θεωρείου μια νέα γυναίκα, της οποίας το πρόσωπο σκέταζε μια μαύρη δαντελένια μαντίλια.

—Μά... μά... είπε η Νατάσα! ψιθύρισε ο νεαρός ρεπόρτερ.
—Ναι, είν' η Νατάσα, του απάντησε ο Ίβάν Πετρόβιτς, ο οποίος έβαλε τα χέρια γυαλιά του για να διη καλύτερα. Είνε μαζί με τους νονούς του ύπαισπιστού του πατέρα της Βόρι.

—Μά ο Βόρις δέν είνε μαζί τους, παρατήρησε ο Θαδαίος Τοζιζοφ. Θά βρούμεται άνωσ κάπου κοντά... Άν ήταν στο θεωρείο, θα βλέπαμε μαζί τον και τον άλλο ύπαισπιστή, το Μιχάιλη... Αύτοι οι δύο αξιοματιχοί έπιτηρούν ο ένας τον άλλο...

—Κύριοι, ρώτησε εκείνη τη στιγμή ο Ρουλιτακιλ, ο οποίος έξακολουθούσε να κίνη ανακαλύψεις μεταξύ των θεατών, ξέρετε αυτόν τον αξιοματιχο που είνε καθισμένος στην άκρη, στα καθίσματα της ορχήστρας;... Νά, σηκώνεται...

—Μά είνε ο πρόγνηρ Γιάλιτς, ο οποίος ήταν άλωτε ένας από τους πλουσιότερους γαιοκτημόνας της Ρωσίας... Σήμερα όμως είνε σχεδόν κατεστραμμένος.

—Είχαριστώ, κύριοι... Τόν ξέρο κ' εγώ πολύ καλά τόν πρόγνηρα, απάντησε ο Ρουλιτακιλ, συγκαταίνοντας τήν συζήτηση του.
—Λένε πως είνε μέγας θαυμαστής της Άννιούσας, έρωσθήσε ο Θαδαίος. Πρώ άλλων έβγαίνε από το καμαρίν της.

—Ο πρόγνηρ κατεστράφηκε για τις γυναίκες; είνε κ' ο Θαδαίος; Γιώργεβιτς, ο οποίος δέν άρχουσε κανένα από τα έρωσιμά σκάνδαλα της Ρωσίας...

—Τόν είδα να στήγγη και το χέρι του Γκονιούσκι, έξακολουθούησε ο Θαδαίος. Και όμως δέν στην αλλη τόν θεωρούν ως έρωσιμολόγο... Έμεινε άλωτε πολύ καιρό στη Γισονάγια - Πολιάνα, κοντά στον Τολστόι.

—Ο Ρουλιτακιλ έν τή μεταξύ δέν εχανε ούτε λέξι άπ' όσα λεγόντουσαν γύρω του, μά συγχρόως δέν άφανε άπ' τα μάτια του ούτε τη Νατάσα, ούτε τόν πρόγνηρα Γιάλιτς, τόν προσοικιό του έχθρο που τόσο τόν είχε άπασχολήσει άλωτε στη μαθητεία του πλάθει του «Αρόματος της Κιούας με τά Μαύρα», κ' ο οποίος ξαναπαρουσιάζταν μπροστά του τώρα σε μια τόσο κρίσιμη στιγμή.

—Έξαρνα, ο νεαρός ρεπόρτερ άνασιάρησε γιατι άντελήθη ένα βλέμμα συνεννοήσεως μεταξύ του πρόγνηρος και της Νατάσας, ή όποια είχε σκίψει στην άκρη του θεωρείου της.

Σέ άργο, όταν ή ορχήστρα άρχισε μια προεισαγωγή για το καινούργιο νόμμο της Άννιούσας, ο πρόγνηρ Γιάλιτς, έποφειλόμενος της συγκεντρώσεως της προσοχής του κοινού προς τη σκηνή, σηκώθηκε και πέρασε κοντά στο θεωρείο της Νατάσας. Αύτη τη φορά δέν κίταξε τη Νατάσα, μά, καθώς πέρασε πλάι της, άνούγκλεισε τά χείλη του, σαν να της ψιθύρισε κάτι.

—Δέν μου λέτε, ρώτησε άκόμα ο νεαρός ρεπόρτερ, αυτός ο πρόγνηρ Γιάλιτς τί φωνή έχει στην αλλη;

—«Ω! του απάντησαν οι άλλοι γειόνους. Από τότε που άρχισε να συζητάει στον Τολστόι, έπαψε να συζητάει στην αλλη...

—Κά ή γνώμες του;... Τί πολιτικές γνώμες έχει;...
—Κάπως τομήρες... και προχωρημένες...

—Έξαρνα όλοι σόκισαν, γιατι ή αλληλιά σηκώνόταν. Στην όμηρη μιλούσαν μετροπιδώς για το δεύτερο νόμμο της Άννιούσας, μά κανείς δέν ήξερε να πη τί ακριβώς θα ήταν. Τέλος, ή διάσημη καλλιτέχνης παρουσιάστηκε, ντυμένη σαν φτωχή Ρωσοίδα χωρική, μέσα σ' ένα σαρνιό που παρότανε μια άδλια καλύβα στη στέππα και, με άπλόητητα, πήγε και γονάτισε στο προσκήνιο. Ένοωσε τά χέρια της και τραγουδήσε τη βραδινή της προσευχή.

—«Η Άννιούσα ήταν έξαιρετικά όφαια. Η γυνική μύτη της, με τά ρουθούνια που έβαλαν, ή λεπτή γραμμή των μαύρων της βλέφαρων, ή γλοιακά των όραίων παρειών της, κ' ήλη ή έκφραση της φρασιογνομίας της, πλάδιε άνεξαρτησία ιδεών, άποφασιστικότητα και, από πάντων, πάθος.

Και πράγματι, ή προσευχή της ήταν όλη πάθος. Έχε μια θεία φωνή κοντράτο που άνασταύωνε τις ψυχές των άκορατών από τις πρώτες νότες. Ίκέτενε μ' ένα τέτοιο τρόπο το Θεό να δώσει τόν άρτο των έπιούσιον σ' όλους τους διστυχιμένους...

—«Και τότε που άρχισε να συζητάει στον Τολστόι, έπαψε να συζητάει στην αλλη...

—«Κά ή γνώμες του;... Τί πολιτικές γνώμες έχει;...
—Κάπως τομήρες... και προχωρημένες...

—Έξαρνα όλοι σόκισαν, γιατι ή αλληλιά σηκώνόταν. Στην όμηρη μιλούσαν μετροπιδώς για το δεύτερο νόμμο της Άννιούσας, μά κανείς δέν ήξερε να πη τί ακριβώς θα ήταν. Τέλος, ή διάσημη καλλιτέχνης παρουσιάστηκε, ντυμένη σαν φτωχή Ρωσοίδα χωρική, μέσα σ' ένα σαρνιό που παρότανε μια άδλια καλύβα στη στέππα και, με άπλόητητα, πήγε και γονάτισε στο προσκήνιο. Ένοωσε τά χέρια της και τραγουδήσε τη βραδινή της προσευχή.

—«Η Άννιούσα ήταν έξαιρετικά όφαια. Η γυνική μύτη της, με τά ρουθούνια που έβαλαν, ή λεπτή γραμμή των μαύρων της βλέφαρων, ή γλοιακά των όραίων παρειών της, κ' ήλη ή έκφραση της φρασιογνομίας της, πλάδιε άνεξαρτησία ιδεών, άποφασιστικότητα και, από πάντων, πάθος.

Και πράγματι, ή προσευχή της ήταν όλη πάθος. Έχε μια θεία φωνή κοντράτο που άνασταύωνε τις ψυχές των άκορατών από τις πρώτες νότες. Ίκέτενε μ' ένα τέτοιο τρόπο το Θεό να δώσει τόν άρτο των έπιούσιον σ' όλους τους διστυχιμένους...

... τους κατοίκους της άπέραντης ρωσικής γής, ώστε δάξονα άνάθλυσαν στα μάτια όλων αυτών που τήν άκούσαν, άσχετα σε ποιά κόμμα άνήκαν. Και όταν άρχισε να της ξεφυγή ή τελευταία της νότα, και να καθή στην άπέραντη στέππα, έπεφτημέξ άτελείοτες, τραλλές, φανέροσαν τήν άσπυράτητη συγκίνηση του άκορατηρίου.

—«Ο μικρός Ρουλιτακιλ, ο οποίος μοιλονότι δέν καταλάβαινε τά λόγια της, έννοιωθε έν τούτους τη σημασία τους, έβλαψε. «Όλος ο κόσμος, άλωστε, έβλαψε...

—«Όστόσο, μέσ' άπ' τά δάξνά του, ο νεαρός ρεπόρτερ δέν είχε πάψει να παρακολούθη τη Νατάσα ή όποια, έτοιμη να λιποθυμήσει άπ' τη συγκίνησή της είχε στηριχτή στην άκρη του θεωρείου της. Το μισάνοητο στόμα της επαναλαμβάνε άτελείοτα ένα όνομα, που ο Ρουλιτακιλ δέν τό άκούσε, μά τό μάντενε: «Άννιούσα!... Άννιούσα!...

—«Η διστυχιόμένη! ψιθύρισε ο Ρουλιτακιλ.
Και, έποφειλόμενος της γενικής συγκινήσεως, βγήκε από το θεωρείο του, χωρίς να κίνη αντίληψης. Έκανε το γύρο του κοινού και διεψήθησε προς τη Νατάσα, τήν όποια τόσο είχε άνεξαρτήσε άπ' το ποιο.

Τό κοινόν τώρα, άπό του κίονος ζήτησε μια επανόληρη της προσοχής της Άννιούσας, είχε άρχει να διαλέεται, και ο ρεπόρτερ παρασύρθηκε, μεσές στιγμές, χωρίς να θέλη άπ' αυτό, «Ετσι, όταν έβγαισε στο θεωρείο της Νατάσας, είδε ότι τόσο αυτή, όσο κ' ή οικογένεια του Βόρι, είχαν φάγει.

—«Όταν είδα να στήγγη και το χέρι του Γκονιούσκι, έξακολουθούησε ο Θαδαίος. Και όμως δέν στην αλλη τόν θεωρούν ως έρωσιμολόγο... Έμεινε άλωτε πολύ καιρό στη Γισονάγια - Πολιάνα, κοντά στον Τολστόι.

—«Ο Ρουλιτακιλ έν τή μεταξύ δέν εχανε ούτε λέξι άπ' όσα λεγόντουσαν γύρω του, μά συγχρόως δέν άφανε άπ' τα μάτια του ούτε τη Νατάσα, ούτε τόν πρόγνηρα Γιάλιτς, τόν προσοικιό του έχθρο που τόσο τόν είχε άπασχολήσει άλωτε στη μαθητεία του πλάθει του «Αρόματος της Κιούας με τά Μαύρα», κ' ο οποίος ξαναπαρουσιάζταν μπροστά του τώρα σε μια τόσο κρίσιμη στιγμή.

—«Έξαρνα, ο νεαρός ρεπόρτερ άνασιάρησε γιατι άντελήθη ένα βλέμμα συνεννοήσεως μεταξύ του πρόγνηρος και της Νατάσας, ή όποια είχε σκίψει στην άκρη του θεωρείου της.

Σέ άργο, όταν ή ορχήστρα άρχισε μια προεισαγωγή για το καινούργιο νόμμο της Άννιούσας, ο πρόγνηρ Γιάλιτς, έποφειλόμενος της συγκεντρώσεως της προσοχής του κοινού προς τη σκηνή, σηκώθηκε και πέρασε κοντά στο θεωρείο της Νατάσας. Αύτη τη φορά δέν κίταξε τη Νατάσα, μά, καθώς πέρασε πλάι της, άνούγκλεισε τά χείλη του, σαν να της ψιθύρισε κάτι.

—«Δέν μου λέτε, ρώτησε άκόμα ο νεαρός ρεπόρτερ, αυτός ο πρόγνηρ Γιάλιτς τί φωνή έχει στην αλλη;

—«Ω! του απάντησαν οι άλλοι γειόνους. Από τότε που άρχισε να συζητάει στον Τολστόι, έπαψε να συζητάει στην αλλη...

—«Κά ή γνώμες του;... Τί πολιτικές γνώμες έχει;...
—«Κάπως τομήρες... και προχωρημένες...

—«Έξαρνα όλοι σόκισαν, γιατι ή αλληλιά σηκώνόταν. Στην όμηρη μιλούσαν μετροπιδώς για το δεύτερο νόμμο της Άννιούσας, μά κανείς δέν ήξερε να πη τί ακριβώς θα ήταν. Τέλος, ή διάσημη καλλιτέχνης παρουσιάστηκε, ντυμένη σαν φτωχή Ρωσοίδα χωρική, μέσα σ' ένα σαρνιό που παρότανε μια άδλια καλύβα στη στέππα και, με άπλόητητα, πήγε και γονάτισε στο προσκήνιο. Ένοωσε τά χέρια της και τραγουδήσε τη βραδινή της προσευχή.

—«Η Άννιούσα ήταν έξαιρετικά όφαια. Η γυνική μύτη της, με τά ρουθούνια που έβαλαν, ή λεπτή γραμμή των μαύρων της βλέφαρων, ή γλοιακά των όραίων παρειών της, κ' ήλη ή έκφραση της φρασιογνομίας της, πλάδιε άνεξαρτησία ιδεών, άποφασιστικότητα και, από πάντων, πάθος.

Και πράγματι, ή προσευχή της ήταν όλη πάθος. Έχε μια θεία φωνή κοντράτο που άνασταύωνε τις ψυχές των άκορατών από τις πρώτες νότες. Ίκέτενε μ' ένα τέτοιο τρόπο το Θεό να δώσει τόν άρτο των έπιούσιον σ' όλους τους διστυχιμένους...

—«Και τότε που άρχισε να συζητάει στον Τολστόι, έπαψε να συζητάει στην αλλη...

—«Κά ή γνώμες του;... Τί πολιτικές γνώμες έχει;...
—«Κάπως τομήρες... και προχωρημένες...

—«Έξαρνα όλοι σόκισαν, γιατι ή αλληλιά σηκώνόταν. Στην όμηρη μιλούσαν μετροπιδώς για το δεύτερο νόμμο της Άννιούσας, μά κανείς δέν ήξερε να πη τί ακριβώς θα ήταν. Τέλος, ή διάσημη καλλιτέχνης παρουσιάστηκε, ντυμένη σαν φτωχή Ρωσοίδα χωρική, μέσα σ' ένα σαρνιό που παρότανε μια άδλια καλύβα στη στέππα και, με άπλόητητα, πήγε και γονάτισε στο προσκήνιο. Ένοωσε τά χέρια της και τραγουδήσε τη βραδινή της προσευχή.

—«Η Άννιούσα ήταν έξαιρετικά όφαια. Η γυνική μύτη της, με τά ρουθούνια που έβαλαν, ή λεπτή γραμμή των μαύρων της βλέφαρων, ή γλοιακά των όραίων παρειών της, κ' ήλη ή έκφραση της φρασιογνομίας της, πλάδιε άνεξαρτησία ιδεών, άποφασιστικότητα και, από πάντων, πάθος.

Και πράγματι, ή προσευχή της ήταν όλη πάθος. Έχε μια θεία φωνή κοντράτο που άνασταύωνε τις ψυχές των άκορατών από τις πρώτες νότες. Ίκέτενε μ' ένα τέτοιο τρόπο το Θεό να δώσει τόν άρτο των έπιούσιον σ' όλους τους διστυχιμένους...

—«Και τότε που άρχισε να συζητάει στον Τολστόι, έπαψε να συζητάει στην αλλη...

—«Κά ή γνώμες του;... Τί πολιτικές γνώμες έχει;...
—«Κάπως τομήρες... και προχωρημένες...

Ίκέτενε το Θεό να δώσει τόν άρτο των έπιούσιον σ' όλους τους διστυχιμένους...

... γε από το Ρουλιτακιλ—και, γυρίζοντας προς αυτήν, της είπε μια μόνο λέξι, τήν όποια ο νεαρός ρεπόρτερ δέν άκούσε. «Επειτα τήν προσέφρασε.

—«Ο Ρουλιτακιλ άνεψήθησε, μά μέσα στο συνωστισμό, έβασε πλάι τη Νατάσα. Άναξήπνιας τήν παντού, έβγαισε άς τήν έξοδο του θεατρου. Έβγαισε εκεί ακριβώς τη στιγμή που εκείνη άνέβαινε σ' έν αίμαξί μαζί με τήν οικογένεια του Βόρι. Το αίμαξί άμωσως άπομακρύνθηκε, άκολουθώντας προφαιώς τή διεύθυνση της όδής του στρατηγού.

—«Τότε ο νεαρός ρεπόρτερ έμεινε χαροφειμένος εκεί, σκεπτικώς. Έπειτα έκανε μια κίνηση που βδειχνε πως εγκαταλείπει τήν εξέλιξι των γεγονότων στη μοίρα. «Στο βάθος, μουνομύρισε, ίσως να είνε καλύτερα έτσι.

—«Κ' έπειτα πρόσθεσε: «Και τώρα πάμε να σωματίσουμε, παιδι μου!»

—«Γύρισε πίσω και μπήκε μέσα στο έσπιατόριο του Κρεστόφρου που έλοχε από φόβα. Η ενθιμία βασίλειε εκεί μέσα, Άξιοματιχοί όρθιοι, με τά ποτήρια στα χέρια, χαιρούντουσαν από τραπέζι σε τραπέζι, κ' άπηθύναν μεταξύ τους διάφορα κομπλιμέντα με μια χάρη σχεδόν γυναικεία.

(Ακολουθεί)